

της όμως της πονούσε κάμποσο από το πρώτο έννοιωθε αδύνατη και κουρασμένη. Το βράδι, όταν την ανέβασε στην κάμερή του, ακκούμπησε μια στιγμή το παιδί στην πολθρόνα του γραφείου όπου δούλευε ο Αντρέας κάθε απόγεμα. Ο Αντρέας κ' η Μοίριτα της είχαν βγάλει παρατσούκλι, για να τη διασκεδάσουν ή να της πούνε τάχα πως του κάκου και δε σκαμπάρει από γιατροσύνη. Τη λέγανε το καημένο το ζώο, τ'αγαθό το ζώο, και της άρεζε να τ'ακούη. Λοιπόν και τότες που αναπάφηκε στην πολθρόνα προτού ανεβή να πλαγιάσει, τή βώτησε παίζοντας ο Αντρέας.

— «Τι έχει το καημένο μου το ζώο;»

— «Το καημένο το ζώο είναι πεθαμμένο», του αποκρίθηκε η Κατινούλα. γιατί θυμήθηκε κάποιον τραγουδι που τ'όμαθε από ένα φίλο του σπιτιού, νόστιμο κι άσπιο τραγουδάκι όπου ο λόγος για τον κύρ γαϊδάρο που διαβάσει τη διαθήκη του ο νοταριος, ενώ ψέλλουσε βροντόφωνα οι κληρονόμοι. «Το καημένο το ζώο είναι πεθαμμένο, La pauvre bête est morte!» Τό στίχο θά τον έλεγε και η Κατινούλα για να γελάσει, όσο κι αν είχε το δικαίωμα να στοχαστή με τα σωτά της πως αλήθεια την άφάνισαν οι γιατροί. Μά ο Αντρέας τό πήρε για τραγουδι του Χάρου, για προμήνυμα τραγικό, και φοβερά ταραχτήκε. Δεν έπαθε μέσα του ή τρικυμία.

Την παρασκευή, πρώτη του Χριστού, έγινε πάλι άνω κάτω. Έτσιε στο νοσοκομείο να πληροφορηθ για τέποτελέσματα της χυμικής ανάλυσης. Βρήκε τον κ. Ρατιέρη, τον κ. Σεβιλιά κ' έναν έξωτερικό. Τά λόγια τους μαστημένα κι αδύνατο να ξεκαθαρίσει τά πράματα. Αήλωσε ζητά από τέλος του κ. Ρατιέρη πως άπόλυτη ανάγκη να τελεγραφήσει του Σεβιλιά και τον παρακάλεσε να του υπαγορεύση ο ίδιος τό τελεγράφημα.

Κοντοστάθηκε ο Ρατιέρης. Έπειτα γυρίζει και του κάνει.

— «Τό τελεγράφημα; Ίδού! Ιστολογική ανάλυση άρνητική για φυματίωση.»

— «Λοιπόν είχα δίκιο», ξεπρόβαλε ο Αντρέας

— «Τι τά θέλετε; Ο γιατρός είναι άνθρωπος μπορεί να γελασθή.»

Μά ο έξωτερικός κι ο παραγιατρός είχαν άλλη γνώμη, δηλαδή πως γελάστηκε τό χυμείο ή πως ή ανάλυση τό κάτω κάτω τίποτα δε σημαίνει.

Ο Αντρέας ζήτησε του κ. Ρατιέρη να του δώση μια σημείωση, που να τή δείξη του Σεβιλιά, για όσα είπε τότες στο φυσικοκοίταγμα ο Κλυζιούς, για όσα τους συμβούλεψε κατόπι ο ίδιος ο Ρατιέρης, για όσα ξεδιάλιζε τό χυμείο, κ' έφυγε τρεχάτος. Τη σημείωση δεν άργησε ο φίλος να του τή σκαρώση, του γύρισε μάλιστα για μια σημείωση και για μια βίζιτα, επειδή μια φορά μονάχα ήθε, οδόντα φραγκα χρυσά. Θά λογάριάζε φαίνεται ο έσωτερικός μας και τις βίζιτες που πρόσμενε απ' άφτόνε ή Κατινούλα στο νοσοκομείο. Τι τον έμελε τον Αντρέα; Λαχτάρα είχε ο άνθρωπος να γλυτώσει από τις αντίλογίες, από τις άβεβαιότητες κι από τις άταξίες. Πήγε σπίτι, μπήκε στην τραπέζαρία, όπου καθότανε όλοι και τους έμαθε τά περίφημα τέποτελέσματα. Πρόσπεσε όμως για κάθε άπαντεχούμενο και για να μη βάλη τίποτα με τό νου της ή Κατινούλα, πως και τοπική φυματίωση να είτανε, πάλι δεν πείραζε. Η Κατινούλα τ'άκουγε ήσυχα και καμιά ταραχή μέσα της δεν έννοιωθε. Μά ο Αντρέας, όσο κι αν προσπαθούσε, αναποδογυρισμένος από πάνω ίσα με κάτω. Τάπόγεμα, κατακουρσώθηκε τό κακό. Τελεγράφημα του Σεβιλιά ενά μη βιάζονταν, ως που γίνη διάγνωση πιο σίγουρη. Πρόφτασε και γράμμα του καλού γιατρού όπου του ζητούσε, πως με φυσικά φυματισμένη δε θά μπορούσε να πιάση δουλειά και πως θανάγκαστη να δη, να παρακολουθήσει μερά τή μερά, με σταθρομμένα τά χέρια, της άβρωστης τον ζεπεσομό. Δεν ήξερε άκόμη ο Σεβιλιάς τά πρώτα του νοσοκομείου. Του τά τελεγράφησε άμέσως ο Αντρέας και του μήνησε πως σε τέτοια

παραζάλη, μόνο σ' άφτόνε τους απομνήσκει μπιστοσύνη και πως θά πάνε.

Θά πάνει—Ή να μην πάνε; Άχ! που ήτυχία; Σταθήκε ο Αντρέας στη μέση του εργαστηρίου του και φώναζε.

— «Τι να κάμω; Τι να κάμω;»

Μπήκε δίπλα στο καμαράκι όπου άπάνω στην τζιμινιά είχε στημένη τή φωτογραφία της Ολίας. Τήν τήραζε άπελπιστικά, να τον οδηγήσει να του πη. Του είπε ο τι έλεγε μέσα του κι άφτός.

— «Νά μου τή σώσεις!»

Μά πως; Άχ! άφτό δεν τόλεγε.

Ανέθηκε στο σπίτι ο Αντρέας. Πήρε κατόμερα την Άννα.

— «Βλέπεις, άδερφή μου; Από τή σημερινή μας τήν άπόρση κρέμαται θάνατος ή ζωή. Καιρός άκόμη. Στο Μπ... να τήν άφήσουμε, ή εγώ εδω στο Πκρίσι με τά γιατρικά μου, με τήν έννοια μου, ίσως και με τή βοήθεια του Ρατιέρη, όπως μες φωτίση κι όπως μπορώ, να τή γειάνω; Η Άννα τό κάτεχε πως ο χωρισμός θάτανε βάσανο για τον άθροπο που χωρίστηκε τήν Ολία και ποτέ του δε λησμονούσε. Ός τόσο δεν του συμβούλεψε να μείνουσε, χωρίς όμως και να του συμβούλεψη ρητά πως να φύγουμε.

— «Όπως νομίζεις, άδερφέ μου. Κι αλήθεια να είναι όσα σου γράφει ο Σεβιλιάς προτού δη τήν καημένη μας τήν άβρωστη, πάλι καλύτερα θά φροντίση από κάθε γιατρό που δε γνωρίζει τήν Κατινούλα, που δεν τή χειρούργησε. Κατά τήν δική σου τή γνώμη να οδηγηθής, έσύ να κρίνης.»

Πώς να κρίνη ο δύστυχος; Ο χωρισμός έχει κατι τόσο πικρό, τόσο άγριο και για τον Αντρέα τόσο άβέβαια, που του καθότανε ή κρίση, του σκαματούσε ο λογισμός. Μπορεί κι από τότες να τονε παραδερνε άνήξερά του κανένα προαίστημα για τον έαφτό του τον ίδιο.

Συλλογίστηκε τουλάχιστο πως ίσως και να μην ήθελε, ίσως και να δίσταζε από εγωισμό, για να μην είναι μακριά του τό παιδί και μόνος του να ταράζεται ολόγεια. Τόν ταράζανε τότες και τά παραμικρά, τά πιο άσημαντά. Τήν παρασκευή βραδι, τήν τελεφεταία νύχτα δηλαδή που πλάγιαζε ή Κατινούλα στο Παρίσι, προτού ανεβή στην κάμερή της, στο πρώτο πώτο σκαλοπάτι, γύρισε και με τό χέρι, έκαμε πως στέλνει ένα φιλάκι της Μοίριτας, για να τό βρή τάχα στο κρεββατάκι της, όταν πάη κι άφτη να κοιμηθή. Άπλό κίνημα και τρυφερό, που τό συνήιζε ή Κατινούλα, και που τή μερά εκείνη φάνηκε του Αντρέα σά στερνό κίνημά της, σά θλιβερός της άποχαιρετισμός στη λατρεμένη της. Όταν κατέθηκε, τον πήρανε τά κλάματα. Θάχυνε ο Αντρέας άκόμη περισσότερο, πιθανό και να μην τό κουνούσε από τό Παρίσι, αν ήξερε πως ή Κατινούλα, ή ώρα μια τά μεσάνυχτα, ξύπνησε και φώναζε τήν άδερφή της, να τής παραγγείλη—γιατί τότες μονάχα τό στοχάστηκε—πως να προσέχη τά πράματά της, όσα δε χρειάζεται μαζί της και τάφηνε στο κομμό της, για να τά βρή ύπως είνε στο γυρισμό της, ή αν τύχη και δε γυρίση, να τ'άχη δικά της ή άδερφή. Απονήρεφτα τόλεγε ή Κατινούλα, έτσι, για τήν καλή τήν τάξη, για τήν άδερφή της, όχι από τή λύπη του μισομού, αφού λαχταρούσε να γειάνη κι όλο στη γιατρεία της πήγαινε ο νους της. Μά στη διάθεση που είτανε τήν παρασκευή, δε θά τό καταλάβαινε ο Αντρέας. Τό σάββατο πάλι δυό του Χριστού, σηκώθηκε άλλος άθροπος. Γαλήνη. Μόλις έννοιζε τά βλέφαρά του, και ψιθύρισε κάτι λέξεις μιας άρχαίας επιγραφής που κάπου τή διαβάσε και που τήν έθλεπε τώρα στα μάτια του γραμμένη, ώρθογραφημένη όπως τήν έθαζε και τό βιβλίο.

Νόμιζε τώρα ο Αντρέας πως όλα του κόσμου τάγαθά, μαζί θά τάπολύψη με τήν ύγεια της Κατινούλας. Ο κανονικός, ο μεθοδικός ο άθροπος φαινότανε και στα αιστήματά του πάντα σά μονοκόμματα, μονοκόμματες οι άλλαγές του ή όλος χαρά ή όλος θλίψη. Ένοιωται πως άφτό δεν τό κυβερνούσε, δεν τόκανε πιτηδες τό είχε τό φυσικό του κ' ή ψυχή του από γεννητιμό της έμοιάζε τότες γεωμετρική. Λίς άβρώστια να τήν πλάκωνε, άμα πολμούσε με τ'άναποφάσιστα και τάβασίττα. Γύριβε άμέσως να γλυτώση κι ο Αντρέας σταναχωριότανε; ήθελε βάρση όπου να πατήση. Τόννοιωθε ο ίδιος και για τότο πέρασε από τό ένα στ'άλλο άκρο, από τή φουρτούνα στην μπουνάτσα. Κ' έτσι μπόρεσε ή Κατινούλα να βγη στο ταξίδι με σύντροφο που τό ξεγνοιαστο πρόσωπό του, τό ήσυχό του τό θάβρος της έδινε δύναμη κ' έλπίδα. Μήπως κίελας ο Αντρέας δεν τό χρωτούσε να παίρη άπάνω του μερά νύχτα, για να παίρη άπάνω της και κείνη; Τέτοιο χείρας αλήθεια ποτέ του δεν τέμειλούσε και πρόθυμος κάθε στιγμή, κάθε δεφετερόλεφτα, άκόμη κι όταν άπελπισία τον προαδερνε, να βοηθή, να κανακίθη τό παιδί του.

Φύγανε χροούμενοι τό βράδι. Τάπόγεμα ή Κατινούλα είχε συγυρίσει τό εργαστήρι, σκουπίσει τά γραφεία, σταβάσει μάλιστα σε μια γωνιά ένα σωρό κουτιά σπέρτα όπως της έμαθε ο Αντρέας να τά σταβάση, πυραμιδοστά. Του άρεσε πολύ που τό συλλογίστηκε, σά για να του δείξη πως κι από μακριά θά του άναθε τό κουραγίο! λοιπόν τήν κατινή πυραμιδοστά, με τά τέσσερα τά κουτάκια της, είπε να μην τάγγίξη, ώςπου ή Κατινούλα να ξεναθή, άπάνω στα τέσσερα τά κουτάκια θέλησε να βάζη τέλλα, που θά του άγοραζανε, άπάνω σ' άφτά να χτιζη τή φωτιά του.

Πρόσπεσε τώρα στα παραμικρά και του φαινότανε τό καθένα με τό λόγο του, με τήν τάξη του, με τή σειρά του. Στις έφτάμιση, όταν καθήσανε στήμαξή, να ξεκινούσαν, από τό δρόμο θωρώντας τήν πόρτα τήν άνοιχτή, θωρώντας, τήν άλλέα, είδε άναμμένα όλα τά παραθυρά του σπιτιού. Άρπαξε τό φως ή ματιά του, τό φως του γέμισε τήν καρδιά. Φαντάστηκε άξαφνα πως με τά φώσια θά γυρίση μια μερά κ' ή Κατινούλα πως θά γίνη γάμος και πως χαρά σημαίνουνε τά φώσια. Τό νόστιμο είνε που δε γελάστηκε ολότελα ο Αντρέας αν και δεν αλήθεψε τόνειρό του κατόπι συμμετρικά όπως τά συνταίριζε τότες με τό νου του.

Η ώρα έννιά, στο τραίνο μέσα, θερμομέτρηση τήν Κατινούλα, να δοκιμάση 36° 6! Θά πη πως μαινανε τά πράματα στον ίσιο τους τό δρόμο. Στάθθηκε στη γωνία της, έαπλώθηκε με τό χουζούρι της, άποκοιμήθηκε γλυκά ή άκριβή του ή ταξιδιώτισσα. Τήν κοιτάζε ο Αντρέας κ' ή ταξιδιόετρα Έλπίδα που έτρεχε μπροστά, με τήν άκρη του ποδιού της ανάλαφρα στημένη στη βόδα της μηχανής, γοργόγλιστρη, άχτιδότερη και ραιδρή. άπισθαινε λίγο λίγο στην ψυχή του τά σκούρα και τα θαλά, τον τραβούσε όρμητικά προς τήν ύπαρξη τήν καινούρια, του ξάνοιγε τον όρίζοντα, εκεί κάτω, και τό μέλλο που ρόδιζε με τήν άβγή. Ναι, συλλογιότανε ο Αντρέας, καλά τάποφάσισε, καλά έκαμε. Τήν έσωσε μια φορά θά τή σώση και δέφετερη. Λαμπρά κυβερνήθηκε ως τώρα, τά βόλεψε λαμπρά τό ίδιο πάλι θά τά βολέψη όλα με τή μέθοδο τή σωστή. Άμα καταπιστής μεθοδικά τή δουλειά σου, δε γίνεται, θά πετύχη. Βέβαια, θά παλέψη, μά θά νικήσης, φτάνει να βάλης τά δυνατά σου. Θά τά βάλη! έτσι θέλει κ' έτσι πρέπει.

(Ακολουθεί)

ΥΓΙΑ
ΖΩΗ
ΑΓΑΠΗ
ΧΑΡΑ
ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ
ΕΙΡΗΝΗ

NEA BIBLIA

ΤΟΥ ΙΔΑ : «Μαρτύρων και Ηρώων αίμα.» Δρ. 2.
ΤΗΣ κ. ΕΙΡΗΝΗΣ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ : «Από τον κόσμο του σαλονιού και οι δυό θάνατοι» Δρ. 3.
Πουλιούντα. στα γραφεία του «Νουμα».